

P A S T E L S.

DOOR

FLORENTIJN.

I.

De eene heette Alma, de andere Ilma.

Waar en wanneer zij leefden zou ik u niet precies kunnen zeggen.

Ik vermoed vrij ver van hier en ettelijke eeuwen geleden.

't Was in de dagen toen de luchtbewoners zich nog wel een enkel maal verwaardigden af te stappen op onze planeet en aan te zitten bij de kinderen der aarde. In de dagen toen er nog menschenlijke amphibiën leefden, edele Melusina's, die een koning Helmas tot vader hadden! In de dagen toen een boom nog iets anders was dan een verzameling cellen; toen alles wat ademde, — hoewel enkele plompe naturalisten dit reeds begonnen te ontkennen —, ook al stond het vastgenageld aan den bodem, nog eene ziel had. In de dagen toen men tusschen het laag gebladerte dier bezielde boschreuzen nog bijwijlen het witte voetje zag schemeren van een zich voortreppende dryade.

Met bovenstaande aanduidingen moet ge het maar doen; een nauwkeuriger tijdsbepaling kan ik u niet geven.

Gelukkig dat ik in andere opzichten beter op de hoogte ben. Zoo kan ik u mededeelen dat Alma en Ilma blank, blond en blauwoogig —, alsmede dat zij zusters en tweelingen waren.

Op 't oogenblik dat mijn verhaal aanvangt hadden zij juist den leeftijd van zeventien jaar bereikt.

Zooals meer bij tweelingen het geval is, bestond er tusschen hen eene sprekende gelijkenis. Die gelijkenis was zóó sterk, dat zelfs haar huisgenooten ze niet van elkaar konden onderscheiden. En niet alleen wat het uiterlijk betreft, ook in alle andere opzichten was er tusschen hen geen of nagenoeg geen verschil te bespeuren. Zij hadden dezelfde spraak, dezelfde kleine eigenschappen, het zelfde karakter. Alleen was Alma — die het van haar zuster in leeftijd eenige minuten won — wanneer het er op aankwam, wat moediger, voortvarender.

Naast die wonderbaarlijke overeenkomst viel er bij onze beide meiskens nog iets anders op te merken en dat nog vrij wat wonderbaarlijker was. Van den eersten dag harer geboorte bestond er tusschen hen een vreemdsoortige band. Wat de eene gevoelde of dacht, gevoelde of dacht ook de ander. Zelfs al zagen zij elkander niet. Zij vormden als 't ware één wezen, verdeeld tusschen twee lichamen. Die beminnelijke gave om in den letterlijken zin steeds één van ziel te zijn, zou echter vroeg of laat noodzakelijk ver-